

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 39.960/VR

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, verenigde kamers, op 27 februari 2006 door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot vijfenveertig dagen ^(*), van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 gesloten tussen de federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest tot wijziging van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken", heeft op 21 maart 2006 het volgende advies gegeven:

(*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State waarin wordt bepaald dat de termijn van dertig dagen verlengd wordt tot vijfenveertig dagen in het geval waarin het advies gegeven wordt door de verenigde kamers met toepassing van artikel 85bis.

Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, heeft de afdeling wetgeving zich beperkt tot het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond ⁽¹⁾, alsmede van de vraag of aan de voorgeschreven vormvereisten is voldaan.

Opmerkingen betreffende het samenwerkingsakkoord

Algemene opmerking

De Raad van State heeft in zijn adviezen betreffende de voorontwerpen van wet, decreet en ordonnantie houdende instemming met het samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken ⁽²⁾, eraan herinnerd dat, volgens de rechtspraak van het Arbitragehof, en inzonderheid arrest nr. 17/94 van 3 maart 1994 ervan,

"[h]oewel elke vorm van samenwerking onvermijdelijk een beperking van de autonomie van de betrokken overheden impliceert, (...) het sluiten van een samenwerkingsakkoord waarin (...) artikel 92*bis* [van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen] voorziet, niet een uitwisseling, een afstand of een teruggave van bevoegdheden tot gevolg [mag] hebben; dit ware een schending van de door of krachtens de Grondwet bepaalde regels voor het vaststellen van de

⁽¹⁾ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder rechtsgrond verstaan de overeenstemming met de hogere rechtsnormen.

⁽²⁾ Het samenwerkingsakkoord waarover deze adviezen handelen, dat gewijzigd is bij het samenwerkingsakkoord dat momenteel aan de Raad van State is voorgelegd, wordt in het onderhavige advies verder "het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999" genoemd. Het samenwerkingsakkoord dat is gevoegd bij het onderzochte voorontwerp, wordt "het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006" genoemd.

onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten" ⁽³⁾ ⁽⁴⁾.

Hieruit volgt dat, daar wanneer een samenwerkingsakkoord, zoals dit *in casu* ruimschoots het geval is, onlosmakelijk verband houdt met de bevoegdheden van de verschillende partijen bij het akkoord, dit akkoord een overheid van een bepaald bevoegdheidsniveau er niet kan mee belasten sommige beslissingen alleen te nemen, zonder dat de overheden van de andere betrokken bevoegdheidsniveaus, in het raam van hun bevoegdheden, deel mogen nemen aan deze beslissingen of zich mogen verzetten tegen de maatregelen die de eerstgenoemde overheid van plan is uit te vaardigen.

In dit opzicht kunnen bezwaren worden geuit in verband met enige bepalingen van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 die onlosmakelijk verband houden met, enerzijds, de gewestbevoegdheden inzake de bescherming van het leefmilieu en de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen en, anderzijds, de bevoegdheden van de federale overheid op het gebied van de arbeidsbescherming en de civiele bescherming.

⁽³⁾ Arbitragehof, nr. 17/94, 3 maart 1994, B.5.3.

⁽⁴⁾ Zie advies 29.005/VR, gegeven op 8 april 1999, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van het Vlaamse Gewest van 17 juli 2000 houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de federale Staat, het Vlaams Gewest, het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (*Parl. St.*, Vl. R., 1999-2000, nr. 312/1), advies 29.051/VR, gegeven op 8 april 1999, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van het Waalse Gewest van 16 december 1999 houdende goedkeuring van het samenwerkingsakkoord betreffende het opvangen van de risico's inherent aan zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen betrokken zijn (*Parl. St.*, W. Parl., 1999, nr. 45/1), advies 29.053/VR, gegeven op 8 april 1999, over een voorontwerp dat geleid heeft tot de wet van 22 mei 2001 houdende instemming met het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 tussen de Federale Staat, het Vlaams, het Waals en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (*Parl. St.*, Senaat, 2000-2001, nr. 658/1) en advies 29.115/VR gegeven op 8 april 1999, over een voorontwerp dat geleid heeft tot de ordonnantie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 20 juli 2000 houdende instemming met het Samenwerkingsakkoord tussen de federale Staat, het Vlaams, het Waals en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken (*Parl. St.*, Br. H. Gew., 1999-2000, nr. A-99/1).

Zo is artikel 10, c) en e), van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006, dat artikel 17 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 wijzigt, vatbaar voor kritiek, in zoverre het de federale minister ermee belast het publiek, overeenkomstig zijn onderrichtingen ⁽⁵⁾, te raadplegen bij de opstelling of de actualisering van de externe noodplannen, en ervoor te waken dat bij de externe noodplannen rekening wordt gehouden met de noodzaak om een verhoogde samenwerking tussen de Europese lidstaten in het kader van civiele bescherming bij ernstige noodsituaties te vergemakkelijken.

Zoals de Raad van State er heeft op gewezen in de voormelde adviezen, vallen de externe noodplannen immers niet alleen onder de federale bevoegdheden inzake civiele bescherming, maar ook onder de gewestbevoegdheden op het gebied van de bescherming van het leefmilieu en de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke inrichtingen.

Artikel 20, b), van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 doet hetzelfde bezwaar rijzen, in zoverre het alleen aan de federale overheid de bevoegdheid opdraagt om een administratieve geldboete op te leggen voor de inbreuken genoemd in artikel 31, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, terwijl de in deze bepaling omschreven strafbare feiten zowel onder de gewestbevoegdheden als onder de federale bevoegdheden vallen.

De tekst moet bijgevolg worden herzien.

Bijzondere opmerkingen

Artikel 7

Paragraaf 3, eerste lid, van artikel 12 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, zoals het is vervangen bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006, geeft aanleiding tot de volgende opmerkingen.

⁽⁵⁾ Deze bepaling geeft aanleiding tot andere bezwaren, die hierna uiteengezet worden in de desbetreffende bijzondere opmerking.

1. Artikel 7, b), van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 vervangt de volledige paragraaf 3 van artikel 12 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, terwijl de onderdelen 2° en 3° van het eerste lid van die paragraaf gewoon de letterlijke weergave van de bestaande onderdelen 2° en 3° zijn.

Met deze werkwijze wordt beoogd de wijzigingen die in de betrokken paragraaf 3 worden aangebracht, leesbaarder te maken.

Hierbij wordt er evenwel geen rekening mee gehouden dat op de datum waarop het nieuwe artikel 12, § 3, in werking zal treden, de betrokken onderdelen 2° en 3°, die overgangsbepalingen zijn, al sedert verschillende jaren uitgewerkt zullen zijn, en dat artikel 723*quiquies* van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming opgeheven is bij het koninklijk besluit van 22 mei 2005, en dit met terugwerking tot 26 juni 2001 ⁽⁶⁾.

De onderdelen 2° en 3° in de ontworpen paragraaf 3, eerste lid, dienen dus te vervallen.

De noodzaak, waarvan in de toelichting bij de bepaling gewag wordt gemaakt, namelijk "om optreden door de inspectiediensten mogelijk te maken voor die bedrijven die niet volledig in overeenstemming zijn met de betrokken bepalingen", belet niet deze onderdelen te laten vervallen, daar de opheffing die er het gevolg van zal zijn geen terugwerkende kracht heeft en de inspectiediensten bevoegd blijven ten aanzien van eventuele schendingen van artikel 12, § 3, eerste lid, 2° en 3°, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 en van de bepalingen waarnaar ze verwijzen, welke schendingen vastgesteld zouden zijn voor de periode waarin deze bepalingen van toepassing waren.

⁽⁶⁾ Zie het koninklijk besluit van 22 mei 2005 tot opheffing van titel III, hoofdstuk VI van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming, Belgisch Staatsblad van 13 juni 2005. De datum van 26 juni 2001 stemt overeen met de datum van de inwerkingtreding van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999.

2. De onderzochte bepaling legt voor de toezending van het veiligheidsrapport door de exploitant termijnen vast die niet consistent zijn ten aanzien van de termijnen waarover de bevoegde overheid beschikt om zich over het veiligheidsrapport uit te spreken, en die gesteld zijn bij artikel 25 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 zoals gewijzigd bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006.

Dit is meer bepaald het geval met de termijnen die voor de toezending van het veiligheidsrapport vastgesteld zijn voor de nieuwe inrichtingen ⁽⁷⁾ en voor de inrichtingen bedoeld in artikel 3, § 1, derde lid, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 "die ingevolge een wijziging of uitbreiding voor het eerst verplicht worden om een rapport op te stellen" ⁽⁸⁾.

Voor deze inrichtingen immers legt de onderzochte bepaling aan de exploitanten de verplichting op om het veiligheidsrapport respectievelijk toe te zenden "binnen een termijn van drie maanden voor de inbedrijfstelling van de inrichting of van de wijziging of uitbreiding van een inrichting bedoeld in artikel 4, 3°" ⁽⁹⁾ (nieuwe en gelijkgestelde inrichtingen) en "voor de inbedrijfstelling [van de inrichting of] van de wijziging of uitbreiding [van een inrichting]" (inrichtingen die ingevolge een wijziging of uitbreiding voor het eerst verplicht worden om een rapport op te stellen).

Krachtens artikel 25 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, zoals gewijzigd bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006, dient de coördinerende dienst van zijn conclusies kennis te geven respectievelijk uiterlijk zestig werkdagen na ontvangst van het volledig geachte veiligheidsrapport (nieuwe en gelijkgestelde inrichtingen) en binnen een termijn van negen maanden (inrichtingen die ingevolge een

⁽⁷⁾ Ontworpen artikel 12, § 3, eerste lid, 1°, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 zoals gewijzigd bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006.

⁽⁸⁾ Ontworpen artikel 12, § 3, eerste lid, 6°, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 zoals gewijzigd bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006.

⁽⁹⁾ Uit de termen die worden gehanteerd blijkt dat de exploitant zijn veiligheidsrapport zou kunnen toezenden gedurende de volledige termijn van drie maanden die voorafgaat aan het begin van de exploitatie, of zelfs de dag vóór die waarop de exploitatie begint.

wijziging of een uitbreiding voor het eerst verplicht worden om een veiligheidsrapport op te stellen).

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat de bevoegde overheid zich in voorkomend geval over het veiligheidsrapport zou kunnen uitspreken terwijl de exploitatie van de inrichting, van de wijziging of van de uitbreiding reeds is begonnen.

Om artikel 9, lid 3 en lid 4, van richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken in acht te nemen en gelet op het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, moet de onderzochte tekst worden herzien opdat de bevoegde overheid zich uitspreekt over het veiligheidsrapport vóór het begin van de exploitatie van de inrichting, van de wijziging of van de uitbreiding.

Artikel 10

Artikel 10, c), van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 strekt ertoe artikel 17, § 3, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999 te vervangen door een bepaling die luidt als volgt:

"§ 3 . De minister bevoegd voor de civiele veiligheid draagt er zorg voor dat het publiek overeenkomstig zijn onderrichtingen wordt geraadpleegd bij de opstelling of actualisering van de externe noodplannen."

Los van de bovenstaande algemene opmerking geeft deze bepaling, die strekt tot de omzetting van artikel 1, 6, b), van richtlijn 2003/105/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2003 tot wijziging van richtlijn 96/82/EG van de Raad betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, aanleiding tot de volgende opmerkingen.

1. Aangezien het openbaar onderzoek een substantiële vormvereiste is, moet daarin worden voorzien door een wetgevende norm (a), die de essentiële elementen van dat onderzoek moet bepalen (b).

.../...

a) De voorliggende bepaling is opgenomen in een samenwerkingsakkoord dat ter goedkeuring zal worden voorgelegd aan de wetgevers van de verschillende partijen. Zodra de verschillende vereiste goedkeuringen zijn verleend en de verschillende goedkeuringsakten (wet, decreten en ordonnantie) in werking zijn getreden, kan deze normatieve bepaling beschouwd worden als een wetgevende norm.

De eerste van de twee voorwaarden die hiervoor zijn vermeld, zal dus vervuld zijn.

b) Dat geldt niet voor de tweede voorwaarde. Daarvoor is immers vereist dat in het samenwerkingsakkoord zelf de essentiële elementen van het openbaar onderzoek worden vastgelegd. De voorliggende bepaling mag bijgevolg niet ertoe beperkt blijven voor te schrijven dat de raadpleging van het publiek zal plaatsvinden "overeenkomstig [de] onderrichtingen [van de minister]".

Het zou bovendien, gezien de aangelegenheid die hier wordt geregeld en de voormelde algemene opmerking, goed zijn dat het samenwerkingsakkoord zo wordt herzien en aangevuld dat in dat akkoord zelf de hele procedure van het openbaar onderzoek wordt geregeld, en niet alleen de essentiële elementen ervan.

2. Bij die herziening dient rekening te worden gehouden met artikel 7 van het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, ondertekend te Aarhus op 25 juni 1998 (hierna "Verdrag van Aarhus" genoemd).

In dat artikel 7 wordt immers de verplichting opgelegd bij "de voorbereiding van plannen en programma's betrekking hebbende op het milieu" te voorzien in een procedure voor inspraak van het publiek.

Aangezien in het Verdrag van Aarhus niet wordt bepaald wat bedoeld wordt met "plannen en programma's betrekking hebbende op het milieu", dient wat dat betreft gerefereerd te worden aan de gangbare betekenis van die woorden.

Er kan moeilijk worden betwist dat externe noodplannen, volgens de gangbare betekenis van die woorden, deel uitmaken van de planning en de programmering betreffende het milieu, aangezien het gaat om beslissingen die een geordende opeenvolging van geplande acties of operaties teweegbrengen om een bepaald doel te bereiken in verband met de kwaliteit van het leefmilieu ⁽¹⁰⁾ ⁽¹¹⁾.

De voorliggende bepaling moet bijgevolg worden herzien en aangevuld met inachtneming van artikel 7 van het Verdrag van Aarhus, waarbij artikel 6, leden 3, 4 en 8, van het Verdrag, van toepassing wordt verklaard op de uitwerking van die plannen en programma's.

⁽¹⁰⁾ Luidens artikel 17, § 2, eerste lid, van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, moeten de externe noodplannen opgemaakt worden om:

- 1° incidenten te bedwingen en te beheersen, de effecten ervan tot een minimum te herleiden en de schade aan mens, milieu en goederen te beperken;
- 2° maatregelen ten uitvoer te leggen voor de bescherming van mens en milieu tegen de gevolgen van zware ongevallen;
- 3° aan de bevolking en aan de diensten of autoriteiten in het gebied in kwestie relevante informatie te verstrekken;
- 4° na een zwaar ongeval voor herstel en schoonmaak van het milieu te zorgen.

Wat betreft de omstandigheid dat externe noodplannen meer bepaald vallen onder de gewestelijke bevoegdheden inzake de bescherming van het leefmilieu en de politie van gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, zie de voorgaande algemene opmerking en de genoemde adviezen.

⁽¹¹⁾ Zie, aangaande het begrip plannen en programma's betreffende het milieu in de zin van artikel 7 van het Verdrag van Aarhus, onder meer advies 35.971/4, gegeven op 26 januari 2004, over een voorontwerp van decreet van het Waalse Gewest "relatif au Code forestier" (*Parl. St., W. Parl.*, 2003-2004, nr. 703/1, blz. 38-64), advies 36.279/4, gegeven op 28 januari 2004, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het decreet van het Waalse Gewest van 1 april 2004 betreffende de sanering van verontreinigde bodems en te herontwikkelen bedrijfsruimten (*Parl. St., W. Parl.*, 2003-2004, nr. 666/1, blz. 62-88), advies 37.741/2/4, gegeven op 10 en 16 november 2004, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het programmadecreet van het Waalse Gewest van 3 februari 2005 betreffende de economische heropleving en de administratieve vereenvoudiging (*Parl. St., W. Parl.*, 2004-2005, nr. 74/1, blz. 71-103), en advies 39.442/2/4, gegeven op 19 december 2005, over een voorontwerp dat geleid heeft tot het programmadecreet van het Waalse Gewest van 23 februari 2006 betreffende de prioritaire acties voor de toekomst van Wallonië (*Parl. St., W. Parl.*, 2005-2006, nr. 296/1, blz. 37-60).

Het openbaar onderzoek moet bijgevolg zo worden georganiseerd dat:

- 1° de verschillende fasen van de inspraakprocedures redelijke termijnen bevatten die voldoende tijd laten voor het informeren van het publiek in overeenstemming met lid 2 van artikel 6 van het Verdrag en voor het publiek om zich gedurende de milieubesluitvorming doeltreffend voor te bereiden en eraan deel te nemen (artikel 6, lid 3, van het Verdrag van Aarhus);
- 2° in vroegtijdige inspraak wordt voorzien, wanneer alle opties nog open zijn en doeltreffende inspraak kan plaatsvinden (artikel 6, lid 4, van het Verdrag van Aarhus);
- 3° in het besluit naar behoren rekening wordt gehouden met het resultaat van de inspraak (artikel 6, lid 8, van het Verdrag van Aarhus).

De voorliggende bepaling moet dienovereenkomstig worden herzien.

Artikel 15

Zoals de Raad van State reeds heeft opgemerkt, houdt de omzetting van artikel 12 van richtlijn 96/82/EG in dat alle gewesten nagaan of hun regelgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw aan de vereisten van het gemeenschapsrecht voldoen en die regelgeving, zo nodig, dienovereenkomstig aanpassen ⁽¹²⁾.

⁽¹²⁾ Dezelfde opmerking is gemaakt in de adviezen 29.005/VR, 29.051/VR, 29.053/VR en 29.115/VR, vermeld in voetnoot 5.

Artikel 20

Er wordt op gewezen dat heel wat aspecten van de regeling ingevoerd bij de wet van 30 juni 1971 betreffende de administratieve geldboeten toepasselijk in geval van inbreuk op sommige sociale wetten, afhangen van het gegeven dat de bewuste inbreuken in artikel 1 of artikel 1bis van die wet worden vermeld. Het tweede lid van artikel 31 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, zoals vervangen bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006, bevat niet de verduidelijkingen die noodzakelijk zijn om de wet van 30 juni 1971 te kunnen toepassen op de inbreuken vermeld in het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, zoals gewijzigd bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006.

Het genoemde lid moet dus grondig worden herzien ⁽¹³⁾.

Artikel 22

De voorliggende bepaling wijzigt artikel 35 van het samenwerkingsakkoord van 21 juni 1999, meer bepaald om de permanente overlegstructuur, ingesteld bij dat artikel 35, een nieuwe taak toe te vertrouwen, namelijk "het uniform verduidelijken over het gehele Belgische grondgebied van dit samenwerkingsakkoord".

Het is niet duidelijk wat juist de strekking is van de woorden "uniform verduidelijken".

Indien deze nieuwe taak er echter toe strekt de permanente overlegstructuur de bevoegdheid te verlenen het samenwerkingsakkoord op een eenzijdige en voor de partijen bindende wijze te interpreteren, schendt de voorliggende bepaling artikel 92bis, § 5, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen. Deze bepaling luidt immers als volgt:

⁽¹³⁾ Dezelfde opmerking is gemaakt in de adviezen 29.005/VR, 29.051/VR, 29.053/VR en 29.115/VR, vermeld in voetnoot 5.

"De geschillen die tussen de contracterende partijen bij de in de §§ 2, 3, 4, *4bis*, *4ter* en *4quater* bedoelde akkoorden rijzen met betrekking tot de uitlegging of de uitvoering van die akkoorden, worden beslecht door een bij de wet opgericht rechtscollege."

Artikel 22, a), van het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 moet dan ook zo worden herzien dat daarin wordt aangegeven wat bedoeld wordt met het begrip "uniform verduidelijken", met dien verstande dat deze bepaling, gelet op het voorgaande, in voorkomend geval moet vervallen.

Bijlage

1. In punt 4 van de inleiding van de bijlage bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 moeten, ter wille van de overeenstemming met bijlage I bij richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken, aan het einde de woorden "of de gevolgen van een ongeval kunnen vergroten" vervallen.

2. In voetnoot 1 van deel 1 van de bijlage bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 moet in de Franse tekst worden gepreciseerd wat bedoeld wordt met de woorden "test en auge défini dans le cadre de l'Organisation des Nations unies (O.N.U.)", door, zoals in de Nederlandse tekst, te verwijzen naar de relevante teksten waarin die test wordt omschreven.

3. Ter wille van de overeenstemming met de voetnoten 5 en 6 van deel 1 van bijlage I bij richtlijn 96/82/EG, moeten in de voetnoten 5 en 6 van deel 1 van de bijlage bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 de woorden "voor zover deze meststoffen gevaarlijke eigenschappen bezitten overeenkomstig de criteria van deel 2" vervallen.

4. In de bijlage bij het samenwerkingsakkoord van 19 februari 2006 wordt herhaaldelijk naar Europese richtlijnen verwezen.

Zulk een verwijzing is niet aanvaardbaar; in de bijlage moet worden verwezen naar de bepalingen van het interne recht die ertoe strekken de betrokken richtlijnen om te zetten.

De verenigde kamers waren samengesteld uit

de Heren D. ALBRECHT, kamervoorzitter, voorzitter,

P. LIÉNARDY,
Ph. QUERTAINMONT,
J. SMETS,
P. VANDERNOOT,
B. SEUTIN, staatsraden,

H. COUSY,
J. VELAERS,
H. BOSLY,
G. VANDERSANDEN,

assessoren van de
afdeling wetgeving,

Mevrouwen C. GIGOT, griffiers.
A.-M. GOOSSENS,

Het verslag werd uitgebracht door Mevr. K. BAMS en Mevr. A. VAGMAN, auditeurs.

DE VOORZITTER,

D. ALBRECHT